

HERMES COMUNICACIONS SA
President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Angels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI®
Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gisbert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brota (Opinió), Carles Sabatè i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astruch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castillón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Aports), Pere Gorgoll (Neurològiques), Marcella Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

L'emergència lingüística

A diferència d'altres emergències en què actuem de forma immediata perquè hi ha morts o ferits, l'emergència lingüística ve a ser una mena d'emergència silenciosa. Però hi és. Ens n'alertava dissabte la Plataforma per la Llengua, que feia públiques unes dades alarmants, com que només el 35% dels habitants d'arreu dels territoris de parla catalana fan servir habitualment el català, o que només un 19,6% de la població barcelonina d'entre 15 i 29 anys té el català com a llengua habitual. La paradoxa? El català el sap més gent que mai, i mai tantes persones han estat capaces d'entendre i expressar-se en català; però no ho fan. A Barcelona, posen d'exemple, l'ús del català entre els joves ha caigut més de deu punts en cinc anys. Si això no és una emergència, ja em direu què ho és. Però passa això, amb la llengua. Que si no n'ets conscient, que un dia pot des-

“Si el català fos una espècie, ve a dir la Plataforma per la Llengua, seria una espècie en perill d'extinció

aparèixer, no ho perceps com una emergència. Les dades que aquesta mena d'ONG lingüística que és la Plataforma feia públiques dissabte haurien de fer reflexionar. Advertia l'expresident Pujol en una entrevista en aquest diari a mitjan setmana passada de la necessitat de preservar la nostra identitat en els temps convulsos en què vivim. La llengua, suposo, en deu ser un pilar fo-

ramental. Amb tot un Estat en contra, com li tenim, no m'estranya que hàgim de declarar l'emergència també lingüística. El català no és un requisit per ser funcionari a Catalunya, l'Estat ha aprovat en els darrers deu anys més de 500 disposicions que imposen el castellà, vivim en un món en què l'entorn audiovisual està altament descatalanitzat (els Netflix de torn, vaja) i nosaltres –i a vegades la nostra classe política i TV3– ho relativitzem. Amb aquest panorama, com volen que avancem? Si el català fos una espècie, venen a dir els de la Plataforma, seria una espècie en perill d'extinció. Fa pensar. Sense un estat al darrere, tot ens va en contra (voldria pensar, per cert, que quan siguem independents, el govern català tindrà molt més respecte al castellà que el que té ara el govern espanyol al català). Probablement el primer pas per revertir-ho deu ser aquest, el de prendre'n consciència.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Normes clares per a la ciutat caòtica

■ Fa prop d'un any, a la meua àvia la va atropellar una bicicleta. Es va trencar el pòmul i va estar ingressada un temps. Des d'aquell dia va amb molt de compte a l'hora de creuar, de sortir del portal de casa... Jo no estic en contra de fomentar els carrils bici i les noves maneres de moure's per la ciutat, al contrari, més d'una vegada les he fet servir i crec que són el futur. Però sí que és cert que el sistema no és el més òptim perquè no sabem circular d'aquesta manera. Ens trobem dins d'una ciutat caòtica, et moguis a peu, en bicicleta o en cotxe. Calen normes més estrictes i més segures, no només per garantir la dels vianants; sinó també la dels ciclistes. És molta la gent que entra amb cotxe a Barcelona i té un ensurt amb un patinet o bicicleta. La seguretat de tots és el primer, per tant, s'han d'establir unes normes clares. D'aquesta manera evitarem ensurts com el de la meua àvia i tants altres que he presenciat.

JÚLIA PUIG MARSOL
Cerdanyola del Vallès
(Vallès Occidental)

Paper mullat

■ Ja fa més de quaranta-dos anys que la Constitució Espanyola es va aprovar a través d'un referèndum. Una carta magna signada per erradicar un règim feixista que sens dubte hauria de ser garantia d'estabilitat legislativa però alhora adaptable a les realitats del segle XXI. Tan sols dues reformes en 42 anys, l'una l'any 92 per permetre als estrangers votar en les eleccions municipals i l'altra el 2011 per elevar el deute pressupostari, que demostren la immobilitat legislativa espanyola.

Mentre que una àmplia majoria estatal s'escuda en la Constitució per rebatre qualsevol argumentari, calla quan no es compleix reiteradament i per cap govern existent l'article 47, en què es diu que "tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat", i hi afegeix que són els poders públics els que promouran aquest dret i el garantiran. Res més allunyat de la realitat, 12.500 desnonaments l'any 2019 a Catalunya.

Sens dubte, paper mullat i cap credibilitat a una carta magna que serveix per al que els poders volen.

NORMAN LÓPEZ
Balsareny (Bages)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Eva G. Pagán Tibar la corda

Des de fa uns mesos vivim immersos en el joc del mocador. Aquell entreteniment d'infantesa al qual jugàvem al pati i durant les colònies, amb dos equips, un a banda i banda, tibant tant com podíem els extrems d'una corda gruixuda, que ens esgarrinxava les mans, fins a aconseguir que el mocador lligat al bell mig parés al nostre camp. Al joc del mocador d'aquest any, a banda i banda de la corda, la salut i l'economia juguen una partida. Equilibri complicat entre la vida i el pa. Sens

A banda i banda de la corda, la salut i l'economia juguen una partida

dubte que tots treballem perquè qui guanyi sigui sempre la salut, però alguns sectors ho estan passant realment malament perquè la falta d'ajudes reals els aboca a la ruïna. No als grans actors de l'economia, per descomptat; no als bancs ni als Florentinos de torn. Als petits que en depenen. A les escoles d'esquí, botigues i restaurants i cases de turisme rural que es guanyen el sou amb l'obertura de les pistes; a les empreses mitjanes, emprenedors i artesans que tenen negocis en centres comercials; a la cultura i els artistes, amb teatres tancats i actuacions cancel·lades; als negocis de restauració i esdeveniments; fires i mercats... Ser un país que no disposa dels seus recursos ens fa allargar la partida i el joc del mocador, amb estira-i-arronses, concessions i sacrificis a cada jugada.

Les cares de la notícia

EXTINT DE L'EXÈRCIT ESPANYOL

Luis Gonzalo Segura Valentia militar

Primer va tenir la valentia de publicar *El libro negro del ejército español*, que li va portar molts problemes entre els excompañys d'armes, i ara publica *El ejército de Vox (Akal)*, on destapa sense embuts el caràcter ultradretà dels militars espanyols.

CAP DE MALALTIES INFECIOSES GERMANS TRIAS I PUJOL

Bonaventura Clotet Cribratge en els concerts

El cribratge massiu en un concert a la Sala Apolo de Barcelona ha posat a prova l'eficàcia dels tests ràpids de coronavirus per poder celebrar grans esdeveniments. L'hospital Germans Trias i Pujol i la Fundació contra la Sida han fet possible aquest pas endavant.

MINISTRA ESPANYOLA D'AFERS EXTERIORS

Arancha González Laya Desmentiment insuficient

La queixa per un possible veto a la participació catalana en una cimera digital no es pot despatxar amb un simple desmentiment per part de fonts diplomàtiques en el sentit que ni l'ambaixada d'Espanya a Estònia ni el Ministeri han fet "cap gestió". Cal aclarir-ho.